

Sanja Vulić
Zagreb

PREGLED HRVATSKOGA PJESNIŠTVA NA OTOKU KRKU (U PROŠLOSTI I SADAŠNJOSTI)

Katica Ivanišević: *Antologija pjesništva otoka Krka*,
Naklada Lukom, Zagreb 2014.

Knjiga Katice Ivanišević nije određena dijalekatno, kako bi se u prvi mah moglo pomisliti jer su svi mjesni govori na otoku Krku čakavski. U njoj su kronološkim redosljedom zastupljeni pjesnici koji su rodom ili barem podrijetlom s otoka Krka, neovisno o tom kojim idiomom pišu. Zato knjiga počinje posljednjim knezom Krčkim, Franom Krstom Frankopanom. Knez Fran Krsto rođen je 1643. u Bosiljevu, a to znači čak 163 godine nakon što je posljednji knez Frankopan koji je vladao Krkom, knez Ivan VII., morao zauvijek napustiti svoj otok i prepustiti ga Mlecima. U povijesti hrvatskoga jezika i književnosti dobro je poznato da je pjesnik Fran Krsto Frankopan pisao hibridnim hrvatskim književnojezičnim tipom ozaljskoga književnoga kruga, što jasno pokazuje i jezik njegovih triju za ovu knjigu odabranih pjesama iz njegove zbirke *Garlic za čas kratiti*.

U knjizi K. Ivanišević samo je jedan pjesnik koji jest čakavski pjesnik, ali nije dijalekatni pjesnik, tj. autor koji je pisao na čakavštini bez na prvi pogled prepoznatljivoga štokavskoga utjecaja prije nego su se Hrvati 30-ih godina 19. stoljeća, u doba hrvatskoga narodnog preporoda, odlučili za zajednički književni jezik temeljen na štokavštini. Čakavski pjesnik s otoka Krka prije tog razdoblja jest Ivan Uravić (1662.-1732.) iz Dobrinja. Uravić je bio župnik u rodnom Dobrinju, u kojem je proveo čitav život. Po tematici nekih svojih pjesama to je pjesnik kasnoga baroka, koji se stilom oslanja na Gundulićevo pjesništvo, npr. u četverostihu napisanom na početku 1714.:

*Dan za dnevom misec mine,
misec za misecom lito pride,
lito za litom kolom hodi,
jedan umre, drugi se rodi.*

Uravić je ujedno i prvi pjesnik koji je bio rodom s otoka Krka, a zastupljen je u ovoj knjizi.

Već pola stoljeća kasnije jezična situacija donekle se mijenja. Naime, za razliku od čakavskoga pjesnika Uravića iz prve polovice 18. stoljeća, idući pjesnik koji je uvršten u ovu knjigu već je u stanovitoj mjeri pod štokavskim jezičnim utjecajem. Riječ je o pjesniku Josipu Antunu Petrisu (1787.-1868.), rodnom iz Vrbnika, koji samo koje desetljeće nakon početka hrvatskoga narodnog preporoda, pomalo, premda stidljivo, slijedi njihovu odluku glede jezika. Svoje je pjesme pisao pod pseudonimom Vila z Hlama (Verbenskoga) jer se tako zove vrh, odnosno brijeg koji dijeli vrbničko područje od područja Drage Bašćanske. Za ilustraciju Petrisova jezika navodimo dva stiha iz prigodne "Pisme" koju je, kako sam navodi, napisao "U puno veseloj i sričnoj prigodi ženidbe Ivana Bozanića Antonova za Uršulu Sparožicu hćer Frana pokojnog Petra u Vrbniku 3-studenoga 1857.". Ta "Pisma" počinje stihovima:

*Prest, plest, šit, našivat zna kot koludrica,
Šteje kako i dijak, kao pisar piše.*

Utjecaj štokavskoga književnoga jezika na vrbnički idiom u ovim se stihovima vidi u uporabi čestice *kao*, i to usporedno s česticom *kako* i *kot*. U vrbničkom se govoru danas obično rabi čestica *kako* u značenju 'kao', a stariji rabe i inačicu *kot(i)*. Uvođenjem i treće inačice *kao*, Petris, doduše, štokavske elemente rabi ponajprije u stilske svrhe, ali istodobno je to pomak prema onodobnim suvremenim jezičnim trendovima.

Ovi su Petrisovi stihovi zanimljivi i sa sociološkoga aspekta jer pokazuju da je u vrbničkoj, premda malenoj, ali uvijek istaknutoj kulturnoj sredini, već sredinom 19. stoljeća žena bila cijenjena ne samo po svojoj vještini u tradicionalno ženskim poslovima nego i po svojoj obrazovanosti.

Inače, Petris je značajan i kao zapisivač omiljene narodne pjesme "Vrbniče nad morem", koju je uvrstio u svoju malu zbirku narodnih pjesama iz Vrbnika, naslovljenu *Sabra-nje pisam verbenskih*.

Idući pjesnik u knjizi opet je rodnom iz Vrbnika. To je Ivan Gršković Rošo (1807.-1884.), koji se u drugoj polovici 19. stoljeća po idiomu kojim piše ne razlikuje od svoga prethodnika Petrisa. Od Grškovića se neki bitni pomak i nije mogao očekivati jer praktički nije išao u školu i sam je naučio čitati i pisati. Pjesme su mu temeljene nas vrbničkoj čakavštini, ali pod štokavskim utjecajem, npr. u stihovima:

*ali smili se na živinicu,
kojoj jesi ti na ledjih bio
v Jerusolim, Egipat kad si hodio.*

Utjecaj štokavskoga književnoga jezika ponajprije je prepoznatljiv u uporabi glagolskoga pridjeva radnoga *bio* i *hodio*, ali također u uporabi neodređene pridjevske zamjenice *koja* (ovdje u dativnom obliku *kojoj*) jer na vrbničkom idiomu taj oblik glasi *koj* ili pak *kajstoj*, a ni riječi *živinica* i *ledja* ne pripadaju vrbničkomu govoru.

Nakon Petrisa već se na otoku počinju javljati pjesnici koji napuštaju čakavštinu. Prvi od njih koji je zastupljen u ovoj knjizi jest Anton Antončić (1864.-1924.), rodnom iz Omišlja, hrvatski preporoditelj na otoku Krku, politički suradnik dr. Matka Laginje. Zato nije

začudno što je, među inim, objavljivao u preporoditeljskom časopisu u Istri *Naša sloga*, također u zagrebačkom *Viencu*. Taj jezični pravac slijedi i Frane Volarić (1865.-1949.), rodom iz Vrbnika, koji je također suradnik časopisa *Naša sloga*. Za ilustraciju mogu poslužiti ovi stihovi iz Volarićeve pjesme “Zavjet”:

*Oj sbogom vrieme uživanja sladka
I mladenačkih hira mili sancij,*

ili pak iz pjesme “Podne”:

*Žitne njive žetelačkom
Svud se pjesmom ore.*

Volarić je kao svećenik službovao u Osoru na Lošinju, gdje su ga talijanske vlasti progonile zbog propovijedanja na hrvatskom jeziku. Kao nekoć njegovu suzavičajniku Petrisu, i Volariću je ime brijega Hlama bilo osnovica pseudonima, pa se potpisivao kao F. Hlamski.

U prvoj polovici 20. stoljeća pisanje normiranim hrvatskim književnim jezikom bilo je na Kvarneru daleko važnije od njegovanja dijalekatne poezije. Zato na normiranom jeziku svoje pjesme piše i Josip Antun Kraljić (1877.-1948.), koji je rođen u Bogovićima (kraj Malinske). Bogović je početkom 20. stoljeća bio učitelj u hrvatskoj školi u Malom Lošinju. Odazvavši se pozivu hrvatskih iseljenika tri je godine kulturno djelovao u hrvatskoj zajednici u Argentini, nastojeći učvršćivati njihovu nacionalnu svijest, a to je jednakim žarom nastavio i nakon povratka u domovinu, opet kao učitelj u Malom Lošinju. Posebice se zalagao za hrvatstvo Istre.

Prvi suvremeni čakavski dijalekatni pjesnik na otoku Krku jest Mate Dvorničić (1886.-1961.) iz Vrbnika. Usporedno je pisao i na normiranom hrvatskom književnom jeziku. Taj obrazac slijedi i Antun Bonifačić (1901.-1986.), rodom iz Punta, čiji je veliki dio književnoga stvaralaštva nastao u iseljeništvu, uglavnom u SAD-u, nakon Drugoga svjetskog rata. Hrvatskoj je književnoj javnosti poznat i kao supokretač i suurednik glasovitoga iseljeničkoga književnog časopisa *Hrvatska revija*. Njegove su čakavske pjesme velikim dijelom tematski vezane uz otok Krk, bilo njegova djetinjstva i mladosti, ili pak uz taj otok kao kolijevku hrvatske pisane riječi, kao npr. u pjesmi naslovljenoj “Opat”, u kojoj opjevava zapis s *Bašćanske ploče* i dolazak hrvatskoga kralja Zvonimira na otok:

*Zvone zvona Luce s Jurandvora
Mikule z Omišlja, Mostira i Krka,
svud je žurba, veseje i trka.*

*Na pojani sred zatišja tiha,
sve vrišći od radosti i smiha,
jarbuli se vide galija srid mora.*

*Okružen od dice, starac se Držiha
okrenuo puku, blišći mu se mitra,
dili blagoslove i oprost od griha.*

*Kao janci bili pokleknuše fratri,
vrše zavet otca Benedikta.
"Magnificat" danas svim u srcu klikta.*

*S Velebića šalju znakove po vatri,
zaniela ih radost najvećega pira:
sidro spušća lađa kralja Zvonimira.*

Pojavom čakavskoga pjesništva M. Dvorničića počinje se razvijati zapaženo čakavsko dijalekatno pjesništvo na otoku Krku, u okviru kojega se osobito ističe vrbnički pjesnički krug, kojemu pripada i sam Dvorničić.

Nakon njega, kronološki vrbničkom krugu pripada prva pjesnikinja s otoka Krka, a to je Marija Kaliterna, ud. Sindik (inače po ocu Splićanka) (1904.-1981.), ali rođena i odgojena u mjestu svoje majke - Vrbniku. Pjesme je objavljivala od 1922. pod pseudonimima Mara Istranka, kasnije i Mare Bodulka, te pod vlastitim imenom.

Također usporedno piše i na normiranom hrvatskom književnom jeziku i na mjesnom idiomu vrbnička pjesnikinja Zora Volarić, udata Perhat. U ovoj je knjizi zastupljena samo svojim dijalekatnim pjesništvom. Aleksandar Sindik, sin pjesnikinje Marije Kaliterne Sindik, svoje čakavsko pjesništvo također djelomice temelji na vrbničkoj čakavštini. Dijalekatnomu je pjesništvu usmjerena i Marica Stašić, udata Milić, a na vrbničkoj čakavštini temeljene su u ovoj knjizi i pjesme Mire Debelić, udate Anić, te pjesme Branka Ivanovića. Inače, Mira Anić (Debelić) već duže vremena usporedno piše, te u lokalnim publikacijama objavljuje i pjesme na normiranom hrvatskom književnom jeziku. Zbog toga njezina pjesnička zbirka *Hod vikova* (Vrbnik, 2014.) sadrži i pjesme temeljene na vrbničkoj čakavštini i pjesme na normiranom hrvatskom književnom jeziku. Ta zbirka nije spomenuta u knjizi K. Ivanišević, jer nije bila objavljena dok se knjiga priređivala za tisak. Međutim, već naslov zbirke *Hod vikova* pokazuje da autorica, koja je dugo živjela izvan Vrbnika, nije sigurna u vrbničkom idiomu. Naslov je, naime, svojevrsni hibrid između vrbničkoga i normiranoga hrvatskoga književnog jezika. Na vrbničkom bi trebao glasiti *Hod viki*. Od vrbničkoga, naslov *Hod vikova* očuvao je ikavizam, a genitivni množinski oblik je novoštokavski. Općenito se može reći da Mira Anić (Debelić) u svojim pjesmama na vrbničkoj čakavštini nerijetko odstupa od autentičnoga vrbničkog idioma. Inače, pjesma "Hod vikova", po kojoj je zbirka dobila ime, već je 2009. bila objavljena na mrežnim stranicama Turističke zajednice Vrbnik.

Pjesnikinja Marinka Matanić, udata Polonijo piše pjesme na vrbničkoj čakavštini i na normiranom hrvatskom književnom jeziku. Šteta je što njezina druga pjesnička zbirka, naslovljena *Bokuniće mojih dnevi* (2013.), u ovoj knjizi nije spomenuta. Usto, u ovoj je knjizi Marinka Matanić Polonijo zastupljena samo svojim dijalekatnim stihovima. Isto se može reći za pjesnikinju Mariju Trinajstić, udatu Božić, za koju je navedeno da piše "isključivo na starom vrbničkom govoru" (str. 178.) premda ta pjesnikinja ima i vrlo lijepih pjesama na normiranom hrvatskom književnom jeziku, koje objavljuje po različitim publikacijama u Hrvatskoj i inozemstvu. Na oba idioma piše i Vrbničanin Radovan Toljanić, koji je

u knjizi zastupljen i pjesmama na normiranom hrvatskom književnom jeziku i dijalekatnim pjesmama.

Čakavsko pjesništvo temeljeno na vrbničkoj čakavštini stvaralo se i u iseljeništvu. Prvi iseljenički vrbnički dijalekatni pjesnik je Jerko Hijacint Gršković (1917.-1989.), koji je također usporedno pisao i na normiranom hrvatskom književnom jeziku. Uglavnom je živio u SAD-u. Iseljeničkoj podskupini vrbničkoga kruga pripada i Ivan Antić, koji je u Kanadi rado pisao na normiranom hrvatskom književnom jeziku, ali ima i pjesama na vrbničkoj čakavštini, a i među jednima i drugima ima pjesama tematski vezanih uz rodni otok. Vrbničanin Nikola Stašić većinu je života proveo u dalekoj Australiji. Svoje je pjesme pisao na vrbničkoj čakavštini.

Prva i do sada jedina iseljenička pjesnikinja koja pripada vrbničkomu krugu je dr. Vlasta Sindik, ud. Pobor (1923.-2010.), inače kći prve otočke pjesnikinje Marije Kaliterne Sindik. Usto, Vlasta Sindik Pobor prva je žena na otoku s vlastitom cjelovitom pjesničkom zbirkom, objavljenom 1984. Riječ je o zbirci čakavskih pjesama *Brince vrbenskih besed* (u *Antologiji piše verbenskih*, str. 93.). U ovoj je antologiji zastupljena sa šest pjesama. Premda rođena u Zagrebu, Vlasta Sindik Pobor za odgoj je nezamjenjive godine ranoga djetinjstva provela u Vrbniku kod bake po majci, gdje je naučila i vrbnički idiom. Vrbniku se uvijek rado vraćala na duže ili kraće vrijeme, kad god je bila u mogućnosti. Njezine čakavske pjesme u potpunosti su temeljene na vrbničkom idiomu. U ovoj su zbirci tri takove pjesme i sve su tematski vezane uz Vrbnik i more. Ostale tri izabrane pjesme su na normiranom hrvatskom književnom jeziku, a tematski su vezane uz hladni sjever Švedske, gdje je pjesnikinja živjela gotovo četiri desetljeća. Kroz sve se pjesme, više ili manje izraženo, provlači čežnja za domovinom.

Čakavske pjesme Vesne Radivoj Pavan uglavnom su temeljene na čakavštini Garice, a objavljuje i na normiranom hrvatskom književnom jeziku. Ta je dva idioma izabrala i pjesnikinja Marina Valković, koja živi u Vrbniku, a rodom je iz Garice.

Puntarskomu pak suvremenomu čakavskom pjesničkom krugu, osim Antuna Bonifačića, pripada Nikola Bonifačić Rožin (1913.-1955.).

Suvremeno čakavsko dijalekatno pjesništvo omišaljskoga kruga počinje s Ivanom Kraljićem, koji je, sudeći po izboru pjesama u ovoj knjizi, ipak više stvarao na normiranom hrvatskom književnom jeziku. Na oba idioma piše i pjesnik Nikola Kraljić. U Omišlju je rođen i pjesnik Predrag Jovanović, a u ovu su knjigu uvrštene njegove pjesme djelomice temeljene na omišaljskoj čakavštini, ali nerijetko na nekom njegovom vlastitom, čudnom hibridnom idiomu, npr. u pjesmi *Suza: Suza u oku / uvijek išće drugu ... I svaka suza / u tvom lipom oku ... Zato ako možeš / ne plači tog jutro*. Omišaljskoj sredini pripada i Slavonka Marija Barbarić, udata Fanuko, kojoj je suprug iz toga mjesta. Ta pjesnikinja isključivo piše na normiranom hrvatskom književnom jeziku, ali tematika njezinih pjesama povezuje je i s Omišljem, barem djelomice. U Omišlju živi i pjesnikinja Branka Švob, inače rodom iz Kutine. Piše pjesme na normiranom hrvatskom književnom jeziku. U Omišlju je odrasla i tragično preminula mlada pjesnikinja Petra Štropin, koja je također pisala normiranim hrvatskim književnim jezikom.

U knjigu su uvrštene i pjesme Elfride Matuč-Mahulje, koja piše na normiranom hrvatskom književnom jeziku.

Suvremeno čakavsko pjesništvo Dobrinjštine počinje s pjesnikom Nikolom Jelenovićem koji se orijentirao na dijalekatnu poeziju. Drugi suvremeni pjesnik toga kruga, Zdravko Jelenović, piše i na dijalektu i na normiranom hrvatskom književnom jeziku.

Samo pjesmama na normiranom hrvatskom književnom jeziku u ovoj je knjizi zastupljen akademik Branko Fučić, javnosti nedvojbeno poznatiji kao istaknuti znanstvenik nego kao pjesnik. Budući da je bio rodom iz Dubašnice (Malinska), prvi je, nakon Josipa Antuna Kraljića, pjesnik s toga područja otoka Krka. Slijedi ga Vera Miš Vranković, rodom Srjemica iz Hrtkovaca, koja od 1975. živi u Malinskoj. Pjesme piše na normiranom hrvatskom književnom jeziku. Prva čakavska dijalekatna pjesnikinja iz Malinske je Jelka Petrišorić. U knjizi je zastupljena i svojim dijalekatnim pjesmama i pjesmama na normiranom hrvatskom književnom jeziku.

U Njivicama živi pjesnikinja Antonia Martinčić, a u gradu Krku pjesnik Ivan Radivojac. Oboje pišu na normiranom hrvatskom književnom jeziku, pa su kao takovi uvršteni u ovu knjigu.

Baška je zastupljena pjesništvom Jadranke Orlić, ali samo na normiranom hrvatskom književnom jeziku, premda ta autorica ima i dijalekatnih pjesama. I inače je Baška u ovoj knjizi neadekvatno zastupljena jer pjesnikinja Tanja Pajalić uopće nije spomenuta, premda je članica Društva hrvatskih književnika.

Pjesnički krug mjesta Krasa počinje s fra Bonaventurom Dudom, koji je podrijetlom iz toga mjesta, a pjesme piše na normiranom hrvatskom književnom jeziku. U ovoj je knjizi zastupljen jednom svojom duhovno-refleksivnom pjesmom.

Od svih se pjesnika uvrštenih u ovu knjigu, u jezičnom pogledu izdvaja pjesnik Ivo Žic Klaić (1903.-1973.) iz Punta, koji je, osim na čakavštini, pisao na srpskom jeziku jer je dio života proveo u Beogradu, gdje je 1939. objavio zbirku pjesama.

Inače, u knjizi je redovito prije samih pjesama pojedinoga autora, odnosno autorice naveden njegov, odnosno njezin životopis i popis objavljenih knjiga.

Navedeni izbor pjesnika i pjesnikinja te njihovih pjesama priređivačica knjige K. Ivanišević popratila je opširnim esejom, u kojem, među inim, objašnjava metodologiju uvrštavanja pojedinih autora u knjigu, pa piše: "Antologijski se pregledi najčešće rade prema generacijskim ili stilskim kriterijima. No, kako nam je ponajprije bila namjera dati sveukupan pregled krčkog pjesništva, morali smo nadići generacijske i stilske činjenice. Zato je ovaj pristup bitno kronološki" (str. 248.). Dalje nastavlja: "Nakana je bila da u antologiji, budući je prva takva, svi pjesnici – kada je to moguće – budu zastupljeni s jednakim brojem pjesama, bez obzira na njihovu širu recepciju u književnosti i broj objavljenih zbirki poezije i ostalih knjiga. Stoga ovdje imamo zastupljene i one pjesnike koji (zasad) nemaju objavljenu niti jednu vlastitu zbirku, već su njihovi radovi dostupni samo na stranicama brojnih časopisa i publikacija" (str. 248.). "Dakako, ima i kvazi pjesništva, pjesničkog dila- telizma, ali uz njih se javljaju i relevantne poetske knjige iz svih naraštaja" (str. 252.). Zaključuje: "Antologija je imala za cilj predstaviti cjelokupnost pjesničkog zbivanja na otoku Krku počevši od Frankopana do najmlađe suvremene pjesnikinje Petre Štropin" (str. 255.).

Zbog takovoga kriterija uvrštavanja pjesnika, nije jasno zašto je K. Ivanišević svoju knjigu nazvala antologijom jer pjesnička bi antologija trebala biti zbirka izabranih estetski kvalitetnih, uzornih pjesama (time i autora tih pjesama), a ova knjiga to nije. Doduše, vrijednost pojedinoga pjesnika, odnosno pjesništva nije moguće procijeniti na temelju činjenice koliko taj autor / autorica ima objavljenih knjiga. Dobro je poznato da danas tiskanje pjesničkih zbirki ponajmanje ovisi o poetskim vrijednostima pjesama, a puno više o mogućnosti financiranja tiskanja zbirke, bilo vlastitim novcem autora bilo zahvaljujući dobrim društvenim vezama i ambicijama toga autora. Zato je sasvim razumljivo što priređivačica nije izabrala samo pjesnike s objavljenim zbirkama, ali je ipak velika šteta što zbog izostanka estetskoga kriterija pri uvrštavanju pjesama u knjigu nisu dovoljno došli do izražaja zaista kvalitetni pjesnici i pjesnikinje na otoku Krku, kao što su npr. Antun Bonifačić, Vlasta Sindik Pobor, Nikola Kraljić, Marija Trinajstić Božić, Marina Valković i dr. Nekim pak pjesnicima uvrštenim u ovu knjigu nipošto nije mjesto u antologijama, pa ni u antologiji pjesništva jednoga otoka. Čini se da su mnoga rješenja u ovoj knjizi kompromisna iz obzira prema živućim autori(ca)ma, pa je zato izostao i antologijski izbor autora te zastupljenost pojedinoga autora brojem pjesama prema estetskim vrijednostima. Zato bi bilo puno prikladnije da knjiga nosi naslov Panorama pjesništva otoka Krka. Takve panorame u novije vrijeme nisu rijetke. Sjetimo se npr. knjige *Duga nad maslinama*, s podnaslovom Panorama suvremenoga čakavskog pjesništva zadarskog kraja, koju je priredio Miljenko Mandžo (Zadar, 2001.), ili npr. knjige *Rieči z melina življenja*, s podnaslovom Panorama kajkavskoga pjesništva poleg jedne velke gore, koju je priredio Franjo Hrg (Ivanec, 1996.). Prihvatljiviji bi od naslova Antologija bio i naslov Pregled pjesništva otoka Krka, jer ova knjiga nedvojbeno jest važna kao pregled pjesništva na tom otoku.

Izbor iz objavljenih osvrti i recenzija uz pojedine pjesnike u knjizi nedosljedan je i nejasno je po kojim je kriterijima rađen. Naime, ponekad su takvi izbori navedeni uz autor(ic)e kojih su pjesme manje poetske vrijednosti, a ponekad izostaju uz iznimno kvalitetne pjesnike / pjesnikinje, premda ih je bilo objavljenih.

Izuzmemo li Frana Krstu Frankopana, u knjigu je uvršteno četrdeset pjesnika, a od njih četrdeset čak sedamnaest pripada vrbničkomu književnom krugu, što znači gotovo polovica, a većina ih piše ili je pisala i na mjesnom idiomu i na normiranom hrvatskom književnom jeziku. To je još jedan od brojnih pokazatelja koliko je po broju stanovnika maleni, te u prošlosti od ostaloga dijela otoka prilično izolirani Vrbnik, bio i jest značajno kulturno središte na otoku Krku.

Zbog velike zastupljenosti pjesnika koji pišu i na normiranom hrvatskom književnom jeziku, K. Ivanišević odlučila se za izbor koji ne obuhvaća samo čakavštinu nego za jedinstven pristup. Pritom ističe veliku važnost čakavske sastavnice u okviru hrvatskoga jezika i književnosti: "Književno stvaralaštvo na čakavskom idiomu neprijeporno pripada korpusu nacionalne hrvatske književnosti, i ima istu važnost i težinu kao i književno stvaralaštvo na nekom drugom idiomu i književnom standardu, dakako ovisno o kreativnosti pojedinog autora. Budući je tumač specifičnih odrednica vremena, i prostora u kojemu je nastalo, čakavsko književno stvaralaštvo temeljna je sastavnica sveukupne hrvatske književnosti, ali

zbog prvih spomenika hrvatske pismenosti, onih glagoljaških, ono je sasvim sigurno i njezino izvorište i početak” (str. 253.).

Na kraju možemo sa sigurnošću zaključiti da će knjiga Katice Ivanišević u velikoj mjeri pridonijeti boljemu poznavanju hrvatskoga pjesništva na otoku Krku, u prošlosti i sadašnjosti. Knjiga također pruža dobar uvid u zastupljenost pjesničkoga stvaranja na pojedinim dijelovima, odnosno u pojedinim mjestima na otoku Krku.